

KULTUR

Spejlvendt Tintin
Charles Burns, manden bag graphic novel-mesterværket 'Sort hul', forbinder nu sin amerikanske streg med en hyldest til Tintin.
Side 4

KRITIK | DEBAT | NAVNE

Det sku' være så godt, og så' det faktisk skidt

Nu kan du shoppe alt fra barnevogne til bikinier og samtidig redde aids-syge i Afrika. En god ide? Nej tværtimod, mener forfattere bag ny bog. Men den særlige kombination af filantropi, forretningsførelse og forbrug griber om sig, og berømt heder som Bono og Helena Christensen er med i første række.

Ordene var Bonos. De faldt under et interview med New York Times i 2007. Og de lod:

«Afrika er slet, og det er folk nødt til at vide».

Hvad præcis sex havde at gøre med det emne, som U2-sangeren blev interviewet om - bekæmpelse af hiv/AIDS i Afrika - stod ikke helt klart. Og det var vist meningen, journalisten lod sætningen stå og skamme sig lidt i artiklen, men det blev ved anvindningens kunst. For det var stadig en historie om en velgører. En mand, der gjorde noget:

Bono havde netop sagt ja til at være gæstredaktør på magasinet Vanity Fair og skabe en særudgave om Afrika. Hans ide var at sætte Afrika på verdenskortet på den fede måde ved at fortælle gode historier (Bill Gates siger det hele tiden til mig), og samtidig lancere sit nye velgørerskab. Det var da noget.

Men at gøre noget kan være værre end ikke at gøre noget som helst. Og måden, hvorpå Bono bedriver hjælpearbejde, er dybt problematisk.

Det er konklusionen i en ny bog med titlen 'Brand Aid - Shopping Well to Save the World' af amerikanske Lisa Ann Richey og italienske Stefano Ponte, der begge bor i Danmark og er henholdsvis professor i Internationale udviklingsstudier

på RUC og seniorforsker på Dansk Institut for Internationale Studier. Forleden præsenterede de deres kritik ved et debatarrangement på DIIS. Og som et af eftermiddagens mere fyndige udsagn, leverer af Stefano Ponte, lod:

«Gudhed kan gradbøjes. Når det til forfatterduoen, bør Bono derfor ikke bare sendes langt ned på listen over verdens store velgørere. Han bør slet ikke få en plads på listen. Som Stefano Ponte formulere det: «Er noget ikke bedre end ingenting? Nej, noget er ikke bedre end ingenting».

På med spenderbukserne
Bono er ellers en mand med en sag. Sagen hedder for tiden 'Product Red'. Siden 2006 har han kørt intensiv kampagne for sit hjælpearbejde, der kort fortalt går ud på, at rockstjernen har fået store firmaer som Nike, Armani, Gap og Apple til at lave en særkollektion af deres varer. En del af overskuddet omsættes til hiv/AIDS-medicin, som foræres til kvinder og børn i Afrika.

Under 'Product Red's' fane opfordres forbrugerne derfor til at tage spenderbukserne på og købe stort ind af de særproducerede - og altid røde - varer, såsom iPods, Bugaboo barnevogne, Gapbikini'er, Armanibluuser og Penguinbøger. Alt sammen efter Bonos eget diktum: «Shop till it stops». For logikken er den simple: Rag til dig og red liv.

Og Bono er ikke alene med sin forretningsmodel. Fænomenet hedder på CBS-sprog *corporate social responsibility* (på dansk forretningsdrevet samfundsansvar) og er på voldsom international fremmarch. Ifølge Lisa Ann Richey og Stefano Ponte:

«USA og England breder det sig. Det er virkelig svært at købe noget uden at hjælpe nogen samtidig; fattige, hjemløse, folk med brystkræft. Det er overalt, siger Stefano Ponte og nævner et dansk eksempel: Den internationale model Helena Christensen er begyndt at sælge armbånd og en nydeslignende rik med navnet Selmel for at støtte et endnu udefineret velgørerskab. Med på holdet har hun den amerikanske skuespiller Julianne Moore og Bonos bedre halvdel, Ali Hewson.

(HALF OF ALL REVENUES FROM THIS PAPER HELP FIGHT AIDS IN AFRICA)

THE (RED) INDEPENDENT

Guest designed by **Giorgio Armani**

INSIDE
Extra, a special 36-page magazine

George Clooney
EXCLUSIVE INTERVIEW

Leonardo DiCaprio
CHOOSES HIS FAVOURITE MOVIES

Bill Gates
ON THE FIGHT FOR GLOBAL JUSTICE

Sheva!
CHELSEA'S 130M STAR - HIS REAL STORY

PLUS

Free
Kate Moss poster

NOT A FASHION STATEMENT
THE AFRICA ISSUE - SEE INSIDE

TIL BRAND AID

Dengang vi alle sang med på 'Do They Know It's Christmas?' blev Brand Aid synonym med en ny form for berømtvelgørerskab. Båndet med Bob Geldof i front rejste i 1984 store summer, der skulle afhjælpe hungersnødsramte etiopiere. Den møder har siden været populær. Men breder der sig en ny bevægelse - Brand Aid. Her arbejder firmaer strategisk med social ansvarlighed for at øge omsætningen ved at skabe produkter, der er knyttet til en såkaldt god sag. Kendte fra populærkultur lægger ansigt til og promoverer produkterne.

MOSS FRA MOMBASA? Da Bono er gæstredaktør på The Independent i 2006, er det en sortsmukt Kate Moss og ikke en afrikansk model, der er på forsiden. Hans projekt er både distanceret og uengageret i Afrika, mener forfatterduoen. Illustration: The Independent, 21. september 2006

Filantropi og forretningsførelse har altså fundet sammen i skon forning, og forbrugerne får aflad, mens de shopper. Smart? Nej, hævler Lisa Ann Richey og Stefano Ponte. For ideen om at være medfolende forbruger er absurd, mener de. «Vi mener, at 'Product Red' repræsenterer et dybt beklageligt skifte inden for hjælpearbejde, ved at det ganske effektivt fjerner forbindelsen mellem kapitalistisk produktion og global fattigdom», siger Lisa Ann Richey.

Bonos model, hvor han sender aids-medicin af sted, er ifølge forfatterne desuden alt for simpel. Det er ikke indtækt i sundhedssystemet i de fattigste afrikanske lande, og det skaber problemer for sundhedsinstitutionerne. Imens der børn stadig af almindelige diarreisygdomme. Projektet handler i bund og grund da også om branding, lyder forfatterens argument. Derfor får Bono de store firmaer til at følge trop. De har alt at vinde og intet at tabe.

Den heroiske indsats
Men tilbage til Bonos sexede Afrika. For det er ikke en tilfældig bemærkning, som Bono lader falde til New York Times. Da han i 2006 og 2007 inviteres til at være gæstredaktør på det amerikanske magasin Vanity Fair og den engelske avis The Independent, går han målrettet efter at give et sexy billede af Afrika, fordi det appellerer til de pengestærke interessenter.

«Gæstredaktøren var ikke en af de mange afrikanske journalister, forlagere, redaktører eller berømt heder. Det var Bono selv», problematiserer Lisa Ann Richey.

Og Bono stiller op. Han vil gerne være Afrikas stjerne, og alle vil gerne være Bono.

Fortsættes side 3

SØREN GYLDENDAL PRISEN 2011 TIL NAJA MARIE AIDT

Naja Marie Aidt modtager Søren Gyldendal Prisen for sit forfatterskab, der blandt andet omfatter novellesamlingen *Bavian*, som hun fik tildelt Nordisk Råds Litteraturpris for, samt senest digtsamlingen *Altting Blinker*

«Naja Marie Aidt skriver ikke for hyggens skyld og for at få os til at føle os godt tilpas. Hun er illusionsløs nøgtern og usentimental indtil det rår og brutale i sin beskrivelse af nutidsmenneskets udsatte position mellem instinkt og civilisation.»
Fra juryens motivering

Med prisen følger 200.000 kr.

gyldendal.dk Find os også på Facebook og Twitter

GYLDENDAL Alle sider af livet - Siden 1770

Første livstegn fra tilbageholdt kunstner

Den kinesiske kunstner og menneskeretsaktivist Ai Weiwei, som politiet har holdt skjult i mere end 40 dage, fik lov til at få 10 minutters besøg af sin kone.

NIS OLSEN, KORRESPONDENT, BEIJING

Ved rimelig godt helbred, men nervøs og anspændt. Sådan lyder meldingen om den samfundskritiske kinesiske kunstner Ai Weiwei, som politiet har tilbageholdt siden 3. april.

I søndags fik hans familie den første kontakt med ham i de mere end 40 dage, der er gået siden. Hans kone, Lu Qing, fik lov at møde sin mand i 10-12 minutter på et hemmeligt sted i Beijing.

«Selvom hun er blevet advaret af politiet mod at snakke med besøget, fordi det kan være til skade for Ais sag, har hun fortalt enkelte detaljer til nyhedsbureauet AP, mens Ai Weiwis mor har talt med Reuters og hans søster med britiske BBC.

Ifølge sin kone insisterede Ai Weiwei under mødet på, at han har det godt, og at han ikke lider fysisk overlast.

«Men jeg kunne se, at hans øjne var røde. Det var tydeligt, at han ikke følte, at han kunne være naturlig over for mig, selv om jeg er hans familie, sagde Lu Qing i går.

Der var to andre til stede under det korte besøg. Den ene så ud til at have kontrol over Ais, mens den anden tog noter, fortalte kone.

«Han virkede bekymret, hans ansigt så meget anspændt ud.

«Vi måtte ikke tale om sagen, kun om familien og helbredet. Vi var meget forsigtige, for vi vidste, at mødet kunne blive afbrudt når som helst, fortalte Lu Qing.

Ai Weiwei havde sit eget tøj på, og han var ikke i håndjern. Konen ved ikke, hvor mødet blev holdt, for politiet kortede hende

FREE AI WEIWEI. Krawet om at Ai Weiwei læstades rejser sig verden over. I sidste uge blev dette store portræt af den kinesiske kunstner sat op på Lisson Gallery i London. Foto: Matt Dunham/AP

til stedet i en lukket vogn. Men hun har ikke indtryk af, at det var der, hendes mand bliver tilbageholdt.

Familiens advokat, Liu Xiaoyuan, mener ud fra hendes beskrivelse, at Ai Weiwei bliver holdt i husarrest et sted uden for Beijing. Den slags kan politiet gøre i op til seks måneder, inden de skal afgøre, om der skal rejses sag. Hvis han var tilbageholdt i varetagelse, havde fristen kun været 30 dage.

Der er ikke rejst nogen officielle sigtelser mod den 53-årige internationale berømte kinesiske kunstner. Men en talsmand for det kinesiske udenrigsministerium har sagt, at han er under mistanke for at have begået økonomiske forbrydelser.

Inden sin tilbageholdelse var Ai Weiwei en fremtrædende kritiker af den kinesiske regering, som han anklager for at overtræde menneskerettighederne. Han optrådte kritisk efter Jordskælv i Sichuan i 2008, hvor 80.000 døde. Mange af dem var skolebørn, som blev ofre for byggesjusk på de offentlige skoler. Det har den kommunistiske regering forsøgt at benægte, men Ai Weiwei og andre men-

neskeretsaktivister har fortsat kritikken.

Der har lydt mange internationale protester over hans tilbageholdelse, for eksempel fra USA's regering og fra EU. Han ventes også at blive nævnt, når EU's præsident, Herman Van Rompuy, under sit besøg i Beijing i disse dage skal møde præsident Hu Jintao og ministerpræsident Wen Jiabao.

Mange tilbageholdt

Den internationale kritik af Kina handler også om, at 30-40 andre menneskeretsaktivister, sagførere og intellektuelle, har været eller stadig bliver tilbageholdt i en af de mest omfattende aktioner, kinesiske myndigheder har gennemført i åre-

vis. Tilbageholdelserne begyndte i foråret, kort efter at de folkelige oprørde begyndte i Nordafrika og Mellemøsten.

Desuden står Kina over for officielle mærkedage, som det kommunistiske system altid er bekymret for kan blive brugt til kritiske markeringer.

Kommunistpartiet fylder 90 år 1. juli, og det skal ifølge interne papirer fejres som en yderst positiv begivenhed.

Desuden er det Hu Jintao og Wen Jiabao sidste partiårsmøde til oktober, inden de næste år skal overgive deres poster til efterfølgerne. Og så inden den transaktion af magten er kritisk for partiet.

Kinas internationale renommé lider stadig under regeringens vrede reaktion

AI WEIWEI

Født 1957 i Beijing som søn af den kinesiske digter Ai Qing, der blev sendt i arbejdslejre under kulturrevolutionen. I 1978 begynder Ai Weiwei på Beijing Film Academy og er samme år medstifter af en avantgardekunstgruppe. Fra 1981-1983 bosat i New York, USA, hvor han studerer design og er performancekunstner.

Er rådgiver på bygningen af 'Fuglereden' til det olympiske stadion i Beijing 2008, men boykotter åbningen. I 2010 udstiller han i Tate Moderns turbinhal, hvor han har spænt 100 millioner håndmalede porcelæns-solskåle ud over gulvet. I 2010 står han bag videoinstallation på Langeplads i København, hvor man ser Den Lille Havfrue på sin rejse. 3. april 2011 bliver han tilbageholdt af politiet i Beijings lufthavn, da han er på vej til en udstilling i Taiwan. Senere ransages hans atelier. «Han vil komme til at betale prisen», truer en avis fra det kinesiske kommunistparti, inden den kinesiske regering angiver mistanke om økonomisk kriminalitet som årsag til tilbageholdelsen.

Research: Politiken/Øblotek

sidste efterår, da den norske Nobelkomité tilføjede Årets fredspris til den fængslede kinesiske systemkritiker Liu Xiaobo.

I sidste uge blev der i London holdt premiere på en dokumentarfilm om Liu Xiaobo, som afsones 11 års fængsel. I filmen optræder Ai Weiwei. Her siger han i et interview, optaget sidste efterår, at kineserne har det fint, undtagen når det gælder kritik af regeringen:

«Vi har masser af frihed i Kina i dag. På nogle områder tror jeg, at vi har større frihed end i Vesten, når det gælder økonomi, sex, forbrug og underholdning. Men politisk er der stort set ingen frihed, siger kunstneren i filmen.

nis.olsen@politik.dk

Cannes dag 6 Et symfonisk skaberværk

Terrence Malicks 'The Tree of Life' er filmen, der ubeskeden prøver at fortælle om alt og lykkes med det meste.

Hvis man skal domme ud fra landets film, må Østrig være det klammeste land i verden. Alperne er flotte, men bag alle lukkede døre og vinduer gæser og bobler det med pødefill i provinsen, åndelige skræmme bag jakkesættet og rengøringsvæbnd og tung brun søs på hjemmelignende. Markus Schleinzer debutfilm 'Michael' kunne være inspireret af Fritz-Jaffaren. Filmen handler om den 35-årige pødefille Michael, der holder en 10-årig dreng inde-spærret som sexslave, lege-kammerat og rengøringsassistent i sin kælder. Schleinzer har som sædvanlig med at besætte roller hos alle de østrigske byggespredere fra Michael Haneke til Ulrich Seidl og Jessica Hausner. Så det er ikke så mærkeligt, at Schleinzer arbejder i samme spor. Som Haneke nidsitrer han på kollig distance det

ubærlige og overlader konklusionerne til publikum.

'Michael' er gennemført nøgtern og af samme grund både meget ubehagelig og afklaret i sit udtryk. Schleinzer har ikke Hanekes originalitet, men realismen er næsten antiseptisk stilren.

Hos det helt almindelige monster går det pervers og det pøertelige hånd i hånd. Schleinzer erklærede formålet at skabe et alternativ til formiddagspressens lynchdømming af pødefølsager. Det gør han. Men spørgsmålet om, hvorfor han gør det, mangler dog et helt tilfredsstillende svar.

'Michael' er et ekstremt eksempel, men det står mig, at de fleste af årets film om alvorlige emner undlader at komme med forklaringer på adfærd. Først erklærede Nietzsche Gud død, så dog Marx i svinget og senere blev Freud begravet i stilhed. Men hvis man hverken har et godt øje til en guddommelig skabevælling eller vil holdes fast på sociale eller psykologiske forklaringer på adfærd, efterlades man i mange tilfælde med en temmelig kollig form for skæbne, der til forveksling kan ligne et filmmanuskript. Både ofre og bodler, børn og forældre, får den rolle i dramaturgien, de nu engang er castet til og så er den sådan set ikke længere.

AT GUD SKULLE være død er dog heldigtvis gå-

et hen over hovedet på Terrence Malick, der i sit epos 'The Tree of Life' tager afsæt i jobs bog og derpå tager fat på at genopføre Skabensens dag 1!

Skulle Gud virkelig være død eller bare bortte, ligner Malick en mand, der er parat til at svinge taktstokken over den kosmiske symfoni. 'The Tree of Life' har været mange år i støbeskeen og er simpelthen en af de mest ambitiøse film, jeg nogensinde har set. Den vil være filmen om alt, og så kan det næsten ikke undgås, at ikke alle dele er lige sublimt realiseret. Mens nogle scener ikke falder på plads i det visuelt indviklede puslepil, er der store dele af filmen, der kommer tæt på det perfekte og udmønter sig i vertibale stord.

“The Tree Of Life” har været mange år i støbeskeen og er simpelthen en af de mest ambitiøse film, jeg nogensinde har set

der store dele af filmen, der kommer tæt på det perfekte og udmønter sig i vertibale stord.

På det fornælmæssige plan, der først efter en times tid for alvor forplanter sig og sætter rod som filmens kerne, er det historien om den amerikanske familie O'Brien fra Texas. Faderen spillet af Brad Pitt er en mærkelig blanding af behård patriark og forsått kunst-

nersjæl. O'Brien-parret har tre drenge. Den ene der som 10-årig. Det får vi tidligt at vide. Men hvem af dem, og hvordan sker det?

Spørgsmålene ulmer i en kompleks fortalt og utrolig sanselig erindret barndomsbeskrivelse af Isar den ældste søns jacks verden. Det er en familiefortælling med 1.000 ekkoer fra Bibelen og mytologien. Ødipus i Texas er kun en af dem. I centrum af alle små og store begivenheder er det centrale spørgsmål: Naturen er forunderlig, men er den også besjælet? Rummer universet en nåde eller udelukkende urkræft?

Hunter McCracken leverer som ældstesonnen Jack en af de mest mindeværdige barne-skuespillerpræstationer, jeg har set. Som det ikke er nok, er denne fabelagtige familiefortælling sat i en mildest takt større kontekst, hvor Malick med hjælp fra special effekt-mestren Douglas Trumbull ('Rumrejsen år 2001' og 'Blade Runner') tager øjet med på en uforglemmelig rejse til universets fjerneste egne og ind i den mindste cellekerne.

Naturens under. Skaberværket. Sjelens i mørke. 'The Tree of Life' er selv et seriøst skaberværk. At slutningen sander lidt til, og at man undervejs skal klapere, at begrebet barmhjertighed allerede dukkede op blandt dinosaurerne i kridttiden, tager jeg gerne med. På i Cannes.

kim.skotte@politik.dk

Fortsat fra forsiden

nos afrikaner. Også Kate Moss. Den 'afrikanske kvinde' på forsiden af 'The Independent' er den fortinnede supermodel. Her bliver distancen mellem dem, der hjælper, og dem, der skal hjælpes, enormt stor, argumenterer Stefano Ponte.

«Det er meget svært for de afrikanske børn og kvinder at svare og sige: Vi har faktisk brug for noget andet».

Samtidig - og her bliver kritikken vendt mod forbrugeren - kræver det inter-ekstra at yde en indsats. Også forbrugeren er uengageret og distanceret:

«Det betyder inter, om produktet er lavet af bormærkede, så længe at nogle penge bliver sat til side, som kan hjælpe andre. Om du køber en almindelig Gap-T-shirt, eller du køber den, der er lavet for 'Product Red', er prisen den samme. Så din heroiske indsats koster inter ekstra. Der er ingen indsats, siger Stefano Ponte.

Mangoyoghurt og mikrolån

Under selve paneldiskussionen var egentlig uenighed dog svært at få øje på. Hvalde

man pusdet et Cepos-medlem eller en Søren Pind på forfatterne, var Fronterne formentlig trukket hårdere op. Nu havde man valgt at invitere to forskerkolleger

Michael K. Goodman fra King's College London og Susan Craddock, professor ved University of Minnesota, USA, samt den danske socialantropolog Tim Yang.

Især de to forskerkolleger frydede sig tydeligt over 'Brand Aids' grundlæggende angreb på berømthederne i almindelighed og Bono i særdeleshed. Professor Susan Craddock så gerne et større fokus på det komplekse spørgsmål omkring aids-medicinen, mens hendes kollega Michael K. Goodman Især gerne så fænomenet koblet med neoliberalismen.

I forsiget på at få forfatterne til at leve ret løsningsforslag spurgte han: «Hvor er alternativet til det alternati-ve?»

Det blev aldrig konkret besvaret. Men det blev antydnet, at den sidste tale, den danske socialantropolog Tim Yang fra firmaet MYCA, rent faktisk repræsenterede en mere ærlig og engageret form for corporate social responsibility. Med en kar-

ton mangoyoghurt holdt ud i strakt arm holdt han en personlig brandtale om de mikrolån, der gør det muligt for den afrikanske bonde at få optimeret sin mangoproduktion.

«Jeg mener stadig, at man skal gøre forrettning for at opnå profit, men profitten skal bruges til noget særligt. De sidste to år har været hårde... næsten som at skrive en bog», sagde han ironisk, mens hans ansigt lignede den smilleg, han sikkert havde sat, hvis foredraget var på skrift. Tim Yang var - underforstået - en mand, der havde forsoget sig med en løsning modsat de to forfattere.

«Og kan det at foreslå en løsning ikke være bedre end ingen løsning?», ville moderator, international redaktør på Information Lotte Kaarsholm vide i diskussionen - Især med henvisning til debatten om Vanity Fair og gæstereaktioner Bono. Han fortsatte ret avisik: «I en kapitalistisk verden vil det aldrig have været en mulighed at bede en afrikansk journalist om at redigere Vanity Fair. De ville ikke få nogen annoncer, og jeg tror ikke, at de ville sælge nogen ma-

gasiner. Ville det have været bedre for Vanity Fair slet ikke at udgive dette nummer?»

Ja, svarede Stefano Ponte utvetydigt. For 'Product Red' trækker opmærksomheden væk fra det mere engagerede og ærlige hjælpearbejde, argumenterede han. Men han understregede samtidig:

«Vi ønsker ikke, at i forlader dette rum med en fornemmelse af kynisme og tænk, at det al, hvad vi har gjort, er at skyde andres initiativer ned. Nej. Vi har kun skudt et ned».

Det var konklusionen: Godheden kan gradbojes, og Bono og hans konbannetrer blandt pusletlig medfølende berømtheder og bestyrelsesmedlemmer var ikke blandt verdens frelsere. Måske var Tim Yang med sin mangoyoghurt og mikrolån et alternativ til det alternative. Måske ikke. Men én ting havde han sagt, som alle tillysmeldende var enige om, selv om forskerne havde formuleret sig anderledes. Tim Yangs ord, da han et kort øjeblik af tværgit slog over i dansk, var: «Vi må have øksen på diskene».

camilla.stechmann@politik.dk

OPERAKONCERT
med Netrebko, Kaufmann og Schrott

Kom med til Berlin efter Wien i august og var med når Anna Netrebko, Erwin Schrott og Jonas Kaufmann sønnen går på scenen til vel nok dette års mest stolte operakoncert.

Wien
Afg. 4. aug. 4 dage, fly, rejseleder, centralt 4-stjernet hotel, udluft og koncertbillet. (enkeltperson +700,-) ... **7199,-**

Berlin
Afg. 14. aug. 4 dage, bus, rejseleder, centralt 4-stjernet hotel, udluft og koncertbillet. (enkeltperson +780,-) ... **4799,-**

Berlin
Afg. 15. aug. 3 dage, fly, rejseleder, centralt 4-stjernet hotel, udluft og koncertbillet. (enkeltperson +550,-) ... **5299,-**

www.nisrejser.dk
Tlf. 45 280 280 **nisrejser**

FIBONACCI

Kom til forpremiere på en forestilling med balancekunst, fascinerende nyckilnummer, videoprojektioner og levende musik på teatret Republique.

Samuel Tétéault fra det canadiske nyckilnummerfirma Les 7 doigts de la main og Republiques kunstneriske leder, Marlin Tutinius, har sammen med skandinaviske og canadiske artister skabt den danske udgave af Tétéaults internationale nyckil-projekt 'Fibonacci'. De artistiske billeder, musikken og ordene tager alle afsæt i den tal-række, som den italienske matematiker Leonardo Fibonacci beskrev i 1200-ialet. Ud over balancekunst, fotskrænkende sirkusnumre, videoprojektioner og dans spindes Fibonaccihistorierne sammen af spøken word-mestren PJC Jabber.

Tid og sted: Fredag 20. maj kl. 20
Republique Store Scen. Biletter fra 17,-. København Ø.
Pluspunkt A-billetter 195 kr. - www.alm.pris.295 kr. - www.Pluspunkt B-billetter 145 kr. - www.alm.pris.245 kr. - www.Ring 14 Republique og bestil en Politiken Pluskupon på 70 20 10 31, mandag-fredag 14-18 eller lørdag 14-16.
Vej venligst Pluskorten ved afhentningen.
Læs mere på politikens.dk/plus

POLITIKEN PLUS